

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/70/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3810010633
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3810010633.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Rastislava Vranku a JUDr. Dušana Eckera v trestnej veci proti obžalovanému W. Z. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. na verejnom zasadnutí 15.januára 2014 o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza z 2.mája 2013, sp.zn. 1T/207/2010 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie obžalovaného W. Z. z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza z 2.mája 2013, sp.zn. 1T/207/2010 bol obžalovaný W. Z. uznaný za vinného z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. (pod bodom 1/) a z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. (pod bodom 2/) na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 2.októbra 2007 v Prievidzi prevzal od W. V. sumu 100.000,--Sk (3.319,39 Eur) patriacu poškodenému W. O., ktorú od neho vylákal s tým, že uvedená suma bude predstavovať zálohu z kúpnej ceny bytu číslo XXX/X na Ulici M. H. v B., k odpredaju bytu poškodenému nedošlo, obvinený minul peniaze pre vlastnú potrebu, čím spôsobil poškodenému W. O. škodu 3.319,39 Eur,

2/ i napriek tomu, že mu rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu v Topoľčanoch sp. zn. ČVS:ORP-640/DI-SK-2009 zo dňa 27.januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť v ten istý deň, bol uložený aj zákaz činnosť viesť motorové vozidlá všetkého druhu na dobu 40 mesiacov, dňa 18.augusta 2010 o 12.00 hod. viedol po ceste I/50 v Meste Nováky, okres Prievidza osobné motorové vozidlo značky VW Passat evidenčné číslo BA-XXX O..

Za tieto prečiny bol odsúdený podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 41 ods. 1 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 32 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. a § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h/, m/ Tr. zák. okresný súd obžalovanému uložil aj trest zákazu činnosti riadiť motorové vozidlá všetkého druhu na 4 roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenému W. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Z., X., K. č. XXXX/XX škodu vo výške 3.319,39 Eur.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný W. Z. v zákonnej pätnásťdňovej lehote odvolanie. V jeho písomnom odôvodnení prostredníctvom svojich obhajcov namietal správnosť napadnutého rozsudku vo všetkých jeho výrokoch s poukazom na to, že sa necíti byť vinným zo spáchania prečinov, pretože

skutky kladené mu za vinu nespáchal. Okresný súd napriek tomu, že záver o jeho vine v napadnutom rozsudku je založený len na subjektívnom presvedčení súdu o správnosti ustálenia skutkového stavu a to napriek tomu, že okresný súd sa v napadnutom rozsudku predovšetkým nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vychádzal z nesprávneho skutkového zistenia ohľadom priebehu skutkov kladených mu za vinu a neodstránil podstatné rozpory, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania a to konkrétne z výpovedí poškodeného W. O., svedkyne W. V. i svedka Z. U.. Súd prvého stupňa práve aj výpoveď tohto svedka vyhodnotil veľmi subjektívne a v jeho neprospech napriek tomu, že vo svojej výpovedi z 31.októbra 2012 uviedol, že na dané skutočnosti si presne nepamätá, nakoľko má psychické problémy, čo vytvára pochybnosti o dôveryhodnosti a správnosti jeho výpovede. Rovnako nepravdivá je aj výpoveď svedkyne W. V., ktorá okrem iného aj jemu pred hlavným pojednávaním sľúbila stiahnuť trestné oznámenie v prípade, ak jej dá 1.000 Eur. Rozporne vypovedal aj poškodený W. O. ohľadom dostatku peňazí na odkúpenie bytu, ktoré mal mať na účte, čo však nebol schopný preukázať žiadnym dôkazom. Na objasnenie skutku pod bodom 1/ by tiež prispela výpoveď svedka V. X., ktorého navrhol na hlavnom pojednávaní vypočuť a tiež vykonaním konfrontácie medzi svedkyňou W. V. a svedkom O. O.. Bez ohľadu na uvedené okolnosti bolo produkovaných niekoľko priamych dôkazov, preukazujúcich nepravdivosť súdom zisteného skutkového stavu a to konkrétne okrem jeho výpovede aj svedecké výpovede E. Z. a O. O., z ktorých vyplýva, že on finančnú sumu vo výške 100.000,--Sk vrátil. Pokiaľ sa týka skutku pod bodom 2/, okresný súd jeho vinu založil s poukazom na svedecké výpovede V. O. a W. F. a nepriamo aj vzhľadom na výpovede svedkov X. O., V. O. a W. R., ktorí však okrem toho, že jeho obranu nepotvrzovali, jeho obranu ani nevyvracali, preto tieto dôkazy nebolo možné vyhodnotiť ako také, ktoré by preukazovali, že spáchal skutok kladený mu za vinu pod bodom 2/. Najmarkantnejšie sa ale prejav svojvôle prvostupňového súdu prejavil pri vyhodnotení svedeckých výpovedí O. O. a E. E., ktorí zhodne potvrdili jeho obranu, že vozidlo riadil len na základe príkazu policajtov, čo však okresný súd odmietol zobrať do úvahy s poukazom na ich údajné priateľstvo, hoci samotná prípadná existencia takéhoto vzťahu nemôže byť relevantná pre spôsobenie invalidity priameho dôkazu. Súd prvého stupňa napriek jeho návrhu nezabezpečil ani požadovaný kamerový záznam. Konštatovania okresného súdu o existencii jeho úmyslu vo vzťahu k obojmu skutkom je tak založené len na logicky nevyplyvajúcich úvahách, ktoré nemajú oporu v dôkaznom aparáte a preto pri správnom postupe mal postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a spod obžaloby ho oslobodiť, pretože svoje rozhodnutie o vine a treste oprel len o pravdepodobnosť a nie o jednoznačne zistené a bezpečne preukázané fakty. Ďalej poukázal na to, že vzhľadom k viac ako 5 rokov trvajúceho trestnému konaniu, čo má bezpochyby nesporný negatívny vplyv aj na kvalitu jeho osobného a rodinného života, bolo povinnosťou súdu pri výmere trestu aplikovať ustanovenia o jeho mimoriadnom znížení, keďže neodôvodnené prietahy a neprimeraná dĺžka trestného konania je závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obžalovaného, ale i poškodeného na spravodlivý proces a už samotná dĺžka konania mala dostatočne sankčný výchovný vplyv. V ďalšom doplnení odvolania na verejnom zasadnutí krajského súdu poukázal na pochybenie okresného súdu pokiaľ sa týka nevypočutia svedka - jeho otca O. Z. i tú skutočnosť, že ako dôkaz v jeho neprospech vyhodnotil aj výpoveď svedka E. E., hoci ten na hlavnom pojednávaní 5.marca 2013 vypovedal chaoticky. V období po predložení jeho trestnej veci krajskému súdu získal nový poznatok ohľadne osoby svedkyne W. V., ktorá sa pri náhodnom stretnutí minimálne pred dvoma osobami v Prievidzi asi pred dvoma mesiacmi mala vyjadriť tak, že to má za to, že v minulosti deložoval jej rodičov z bytu a tiež mu bola oznámená okolnosť, že svedok E. E. mal od obhajcu JUDr. Veterníka pýtať peniaze za to, že v tejto trestnej veci zmení svoju výpoveď v jeho prospech, čo však JUDr. Veterník odmietol a o tejto okolnosti ho informoval. Z procesnej opatrnosti napokon poukázal na neprimeraný výrok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody s poukazom okrem už spomenutej neprimeranej dĺžky konania aj vo vzťahu k jeho významnej spolupráci pri odhaľovaní závažnej trestnej činnosti iných páchatel'ov. Na podklade týchto skutočností s poukazom na potrebu doplnenia dokazovania v prejednáwanej trestnej veci, ktoré presahuje rámec odvolacieho konania, navrhol preto po zrušení napadnutého rozsudku okrem pôvodne navrhovaného oslobodenia spod obžaloby v celom rozsahu alternatívne vrátenie veci na nové prejednanie a rozhodnutie buď súdu prvého stupňa, alebo až prokurátorovi do prípravného konania.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu navrhla odvolanie obžalovaného aj po vyhodnotení doplnenia jeho odvolacích námietok ako nedôvodné zamietnuť s poukazom na zákonný a správny rozsudok súdu prvého stupňa.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por., ani dôvody na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr.

por., na podklade podaného odvolania preskúmal podľa § 317 ods.1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť okrem vytykaných chýb zameril aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V medziach svojej prieskumnej povinnosti dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného W. Z. nie je dôvodné.

Preskúmaním správnosti postupu konania, predchádzajúceho vydaniu napadnutých výrokov rozsudku odvolací súd nezistil v postupe súdu prvého stupňa chyby, ktoré by už samé o sebe zakladali dôvod pre ich zrušenie.

Okresný súd na hlavných pojednávaniach vykonal vo vzťahu k obidvom prejednáványm skutkom všetky dostupné a potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu vecí, objasnenia všetkých skutočností významných pre rozhodnutie a na podklade vykonaných dôkazov správne zistil okolnosti, za ktorých obžalovaný W. Z. spáchal obidva skutky uvedené vo výrokovej časti napadnutého rozsudku. V odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Tr.por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, ako sa vyrovnal s rozsiahlou obhajobou obžalovaného i akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. So zreteľom na to, že dôkazy, na ktoré poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd na seba navzájom nadväzujú, navzájom sa podporujú a dopĺňajú, nemal ani odvolací súd pochybnosti o správnosti skutkových záverov súdu prvého stupňa. Aj keď obžalovaný spáchanie obidvoch skutkov poprel a prezentoval popis prejednávanych udalostí vlastnou interpretáciou, usvedčený bol vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/ predovšetkým spontánnymi svedeckými výpoveďami poškodeného W. O. a W. V., o vierohodnosti a objektívnosti ktorých neboli zistené žiadne právne relevantné okolnosti, práve naopak, s logickými výpoveďami týchto svedkov korešpondovali aj ostatné vo veci vykonané dôkazy, najmä svedecká výpoveď Z. U. a vo vzťahu k týmto dôkazom okresný súd správne výpovede obžalovaného a jeho manželky E. Z. i svedka O. O. vyhodnotil ako neobjektívne a vedené snahou pomôcť obžalovanému. Vo vzťahu ku skutku pod bodom 2/ bol obžalovaný zo spáchania skutku tiež jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností usvedčený svedeckými výpoveďami policajtov V. O. a W. F., u ktorých ani krajský súd nezistil žiadny dôvod preto, aby vypovedali nepravdu, naopak, v súlade s ich svedeckými výpoveďami je aj vypracovaná správa o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa 18. augusta 2010, ktorú v tento deň aj obžalovaný W. Z. bez toho, aby k nej vyjadril výhrady, vlastnoručne podpísal (č.l.16 pôvodného spisu Okresného súdu Prievidza sp. zn. 3T/93/2012) a v prospech obžalovaného vypovedal opäť iba svedok O. O., keď obranu obžalovaného v tom smere, že predmetné vozidlo riadil len na podklade príkazu policajtov zásadným spôsobom spochybnil svedok E. E., ktorý na hlavnom pojednávaní vysvetlil, že v prípravnom konaní klamal, keď vypovedal, že bol na mieste činu a uviedol, že tam nebol a rovnako svedkovia X. O., V. O. i W. R.. Svedkovia W. V. i poškodený W. O., tiež i Z. U. (vo vzťahu ku skutku pod bodom 1/) a V. O. i W. F. (vo vzťahu ku skutku 2/) pritom na svojich usvedčujúcich a relevantne nespochybnených svedeckých výpoveďach zotrvali v priebehu celého trestného stíhania, okolnosti podstatné pre posúdenie viny obžalovaného pritom ani raz nezmenili a v súlade s ich výpoveďami sú aj ďalšie vo veci vykonané dôkazy s výnimkou už spomenutých výpovedí obžalovaného a jeho manželky, nedôveryhodného svedka O. O. (viď nižšie) a prvej výpovede svedka E. E. z 3.marca 2011, vo vzťahu ku ktorej mu bolo vznesené obvinenie pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák. (uznesenie vyšetrovateľa OR PZ, odboru kriminálnej polície Topoľčany z 24.júla 2013, ČVS:ORP-260/OVK-TO-2013 Ši-č.l.502). Odvolací súd preto dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými ten rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto v podrobnostiach len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku a to i vzhľadom k tomu, že okresný súd sa už v podstate sám dostatočne vypořiadal s návrhmi obžalovaného na doplnenie dokazovania už v rámci konania na súde prvého stupňa a aj podľa názoru odvolacieho súdu išlo iba o dôkazy, ktoré by neprispeli k objasneniu veci a ku skutkom z 2.októbra 2007, resp. 18.augusta 2010 nemali potrebný vzťah, celé konanie by ešte viac predĺžili, alebo ich vykonanie bolo objektívne nemožné (kamerový záznam z čerpacej stanice v Novákoch zo dňa 18.augusta 2010 sa nezachoval).

Krajský súd k údajnému vyjadreniu svedkyne W. V. spreď približne dvoch mesiacov, na ktoré poukázal obhajca obžalovaného v odvolacom konaní, poukazuje na jeho nejasnosť a to nielen z pohľadu doby uplynutej od spáchania skutku, ktorý je predmetom tohto konania, ale aj z hľadiska označených osôb

(obhajca obžalovaného vôbec nevysvetlil, čo je treba chápať pod náhodilým stretnutím), ktoré ho mali počuť a potom z tohto pohľadu aj na jeho nepotrebnosť ako dôkazu v predmetnej trestnej veci. Ohľadne posúdenia stupňa hodnovernosti výpovedí svedka E. E. súd druhého stupňa zase len poukazuje na uznesenie o vznesení obvinenia tejto osobe pre prečin krivej výpovede a krivej prísahy podľa § 346 ods. 1 Tr. zák. a to vo vzťahu ku skutku, ktorého predmetom bola výpoveď E. E. ohľadom teraz prejednávanej trestnej veci obžalovaného W. Z. pod bodom 2/. Pokiaľ sa týka svedeckých výpovedí O. O., súd prvého stupňa ich aj podľa názoru krajského súdu správne posúdil ako málo vierohodné a to nielen vzhľadom na nepopierateľný vzájomný priateľský vzťah s obžalovaným (čo by samo osebe nebolo dôvodom na spomenuté hodnotenie nízkej objektívnosti tohto dôkazu), ale predovšetkým s poukazom na rozumne nevysvetlenú rôznosť výpovedí tohto svedka, keď v rozpore so zásadami logiky vypovedal k udalosti, ktorej mal byť priamym svedkom (vrátenie 100.000,--Sk obžalovaným svedkyňi W. V.) oveľa konkrétnejšie pri svojej neskoršej výpovedi, než pri výpovedi z časového hľadiska bezprostrednejšie nadväzujúcej na popisovanú udalosť. Vo vzťahu k tomuto svedkovi odvolací súd navyše poukazuje na trestný rozkaz Okresného súdu Partizánske z 5.februára 2013, sp. zn. 3T/11/2012, ktorým bol O. O. uznaný za vinného zo spáchania skutku právne posúdeného ako prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 20, k § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ktorého podstata je takmer totožná s teraz prejednaným skutkom obžalovaného W. Z. pod bodom 1/ a pritom spolupáchateľom v tejto trestnej veci mal byť práve obžalovaný W. Z..

Pokiaľ obžalovaný W. Z. vo svojich odvolacích námietkach poukazoval na neprimeranú dĺžku konania v tejto trestnej veci, pri štúdiu spisu pozornosti krajského súdu neunikla skutočnosť, že to bolo nie práve ojedinelé konanie obžalovaného, ktoré by mohlo byť často posúdené ako konanie nápadne podobné obštrukciám (nielen jeho náhle ochorenia krátko pred už skôr určeným termínom hlavného pojednávania, nedôvodné vznesenie námietky zaujatosti voči vec prejednávajúcemu samosudcovi, ale aj niekoľkonásobné zmeny v osobách zvolených obhajcov), ktoré malo pre neštandardné predĺženie konania pred súdom prvého stupňa najpodstatnejší význam.

Vychádzajúc z takto správne zisteného skutkového stavu nepochybil okresný súd ani keď konanie obžalovaného W. Z. právne posúdil pod bodom 1/ ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a pod bodom 2/ ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d/ Tr. zák. Odvolací súd dospel k rovnakým skutkovým zisteniam a právnym záverom ako súd prvého stupňa a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými ten rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto v podrobnostiach len poukazuje na príslušnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Pochybenie zo strany okresného súdu nezistil odvolací súd ani vo výrokoch o uloženom úhrnnom treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu, treste zákazu činnosti a náhrade škody. Obžalovanému W. Z. uložený úhrnný trest odňatia slobody za obidva zbiehajúce sa trestné činy s použitím § 41 ods.1 Tr.zák. ako trest úhrnný podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 4 a § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. vo výmere 32 mesiacov, teda pri dolnej hranici upravenej (§ 38 ods. 4 Tr. zák.) zákonnej trestnej sadzby, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, zohľadňuje totiž všetky zistené okolnosti prípadu a súd I. stupňa v odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 ods.1 Tr.por. vyložil, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokazované skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke obidvoch trestov, teda aj trestu zákazu činnosti, ktorý bol obžalovanému tiež správne uložený podľa § 61 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák. a s prihliadnutím na § 37 písm. h/, písm. m/ Tr. zák. vo vzťahu k riadeniu motorových vozidiel všetkého druhu na štyri roky. Pokiaľ ide o právne úvahy súvisiace s výrokmi o trestoch, súd prvého stupňa mal na zreteli zásady ukladania trestov (§ 34 Tr.zák.) a v odôvodnení rozsudku sa konkrétne vyrovnal predovšetkým s kritériami určujúcimi druh trestu a jeho výmeru a dôsledne prihliadal najmä na spôsob spáchania činov a ich následky, zavinenie, pohnútku i na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 34 ods.4 Tr.zák. a správne použil aj ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák.

K požiadavke obžalovaného, uvedenej podľa jeho obhajcu z opatrnosti a týkajúcej sa zohľadnenia spolupráce obžalovaného s políciou pri odhalení alebo usvedčení páchatel'ov závažnej trestnej činnosti pri ukladaní trestu ako okolnosti umožňujúcej mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 2 písm. b/ Tr. zák., prípadne aspoň ako okolnosti poľahčujúcej v zmysle § 36 písm. o/ Tr. zák. krajský súd (bez ohľadu na okolnosť, že priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti obžalovanému by vzhľadom k už existujúcim dvom priťažujúcim okolnostiam nemalo pri ukladaní trestu vzhľadom k správne použitému ustanoveniu § 38

ods. 4 Tr. zák. význam) považuje za potrebné dodať, že žiadne z preukázaných konaní obžalovaného v uvedenom smere v súčasnej dobe nespĺňa predpoklady požadované v ustanovení § 39 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. ani v § 36 písm. o/ Tr. zák. a to minimálne pre nenaplnenie pojmových znakov „zločineckej skupiny či teroristickej skupiny“ (vo vzťahu k § 39 ods. 2 písm. b/ Tr. zák.), resp. „organizovanej skupiny, zločineckej skupiny či teroristickej skupiny“ (vo vzťahu k § 36 písm. o/ Tr. zák.) v prebiehajúcich trestných konaniach, na ktoré obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu poukazoval.

Keďže krajský súd nezistil pochybenie zo strany okresného súdu ani v už spomenutom výroku o zaradení obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia (§ 48 ods.2 písm. b/ Tr.zák.), pretože obžalovaný W. Z. bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním teraz posudzovaných trestných činov vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin, ale ani vo výroku o náhrade škody, ktorý má svoje opodstatnenie v ustanovení § 287 ods. 1 Tr. por., dospel k záveru, že okresný súd rozhodol na základe náležite zisteného skutkového stavu veci a v súlade so zákonom, preto odvolanie obžalovaného W. BS. zamietol podľa § 319 Tr.por. ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.